

SPREDIE FELTER

Fra Finnmark

Lørdag den 29. august samledes venner fra flere steder i Troms og Finnmark, til stevne i Honningsvåg.

Da det nu var mange år siden siste stevne på dette sted, var det nok mange som med glede og stor forventning så frem til dette stevne og jeg tror det med glede kan sies at ingen blev skuffet.

Efter at sangen 352 i Schiboleth var sunget, leste br. Johan Larsen fra Es. 40, 1—11 og bød velkommen samt minnet om den sikre stilling alt Guds folk har, såfremt vi blir i Herren og Hans ord. De store avstande, de ofte hårde naturforholde har da mindre å si, den enkelte er tross alt trygg i Gud.

Br. Ellertsen talte så ut fra Es. 52, 13—14 og tanstet særlig ved ordene «Se min tjener skal handle viselig». Herren var nær og vendegjorde ordet, så nok alle gav Herren rett idet de erkjente: «Viselig — har du o Gud handlet i alt.»

Så talte evangelist Lyngmo, ut fra Matt. 16, Skipperud fra Salm. 42, 1. og undertegnede fra Fil. 3, 10.

«Så jeg kan få kjenne ham, og kraften av hans oppstandelse.» Mange kan nok kjenne ham teoretisk, og dog være fremmede for livet og hans oppstandelseskraft. Kjennskapet kan bli sådanne til dom.

Evangelist Mathisen avsluttet så da tiden rent løp fra oss. Sondag form. kl. 10 bønn.

Kl. 11 begynte så møtet med den herlige sang «En underfull frelser jeg eier», og det merkedes klart at sangen var sannhet for de mange som var samlet og som nu igjennom mange år hadde lært å kjenne Jesus.

Undertegnede åpnet med Rom. 13, 11 og dvelte særlig ved dette «A kjenne tiden, da frelsen nu var oss nær.»

Så talte br. Enok Vangberg ut fra Salm. 54, 1—13. En vid åpen dar i ordet blev oplagt for broderen og Herren stadfestet sitt ord, med et alvorlig budskap i tunger og tydning. Et helligt alvår grep forsamlingen, som på en særlig måte hadde fått Kristus likesom malt levende for sine øine.

Br. Ellertsen avsluttet så med å minde forsamlingen om å ta vare på ordet, dernest innledet han i bønn.

Kl. 4 åpnet br. Skipperud og talte ut fra Es. 35. Også nu var Herren usigelig nær og stadfestet sitt ord. Br. Mathisen fra Østfennmark fortsatte med å syngesang samt tale ut fra ordspr. 23, 26.

«Min sønn gi mig ditt hjerte.» Han slo fast at det gikk an å gi Gud sine knær, sin muhn o.s.v., uten dog å ha gitt Gud sitt hjerte. Barn kan si at de vil være snille, kun for å undgå tukkt, men hjertet er dog ikke med. Sådan ønsker Herren ikke å ha det. Han fordrer hele hjertet, og vil gi hele sin fylde.

Så fortsatte evangelist Breimoen fra Kvinnisland med å tale om Anders samfund. Dorotea Klem leste Es. 17 og vidnet herligt om

den fred som fåes ved troen. En vekkende ånd var merkbart og ved møtet slutt fikk vi den glede å se noen sjele bøie sig for Herren.

Kl. 9 samledes atter det store lokale full av en lyttende skare.

Lyngmo innledet med bønn og leste Hebr. 13, 11, hvorefter ordet var fritt og en masse benyttet da anledningen til å vidne om Jesus. Også nu var en vekkende ånd tilstede, og vi fikk se noen bøie sig for Herren. Det var særdeles gledelig å se at Herren virkelst fremdeles sanne, når han synger ut: «De skjønneste syn som eg får sjå er unge på kne for Gud.»

Mandag kl. 11 samledes vi atter, denne gang for å begrave fem lykkelige søskende i dåpens grav. Etter at br. Larsen hadde lest et Guds ord samlet våre tanker i felles bønn, talte undertegnede ut fra Heb. 3, 1 om Det himmelske kall fra Gud, og hvor det gjaldt å følge den vei Herren kalte. Herrens Ånd var mektig tilstede, og virket overbevisende, på de som ennå stod tvilende i denne viktige sak. Etter at de som skulde døpes hadde avlagt sine vidnesbyrd, steg de så ned i vannet og br. Skipperud utførte handlingen etter Herrens ord.

Også nu stadfestet Herren sitt ord ved et deilig budskap i tunger.

O! hvor det er vederkvegende når Herren selv får komme til. Da løses alle gåter og selv stummes tunger bryter ut i jubel. All ære til Jesus.

Kl. 4 var det brødsbrytelse. Det var rent rørende å se så mange samlet om denne handling, særlig da, når man vet at det for mange kanskje hadde kostet store ofre å reise så lang vei for å være med. Gleden var vel kanskje just av den grunn også så stor som den var.

Atter blev det en rekke vidnesbyrd om Guds godhet. Særlig blev det fremholdt fra flere hvor de gjaldt å bevare Andens enhet i Fredens samband. Brytes samfundet blandt de hellige, har fienden vunnet meget og mange kan da sovne inn.

Kl. 9 mandag var så siste møte. Pastor Våge talte ut fra Joh. 35, så atter endel vidnesbyrd, hvorefter br. Ellertsen avsluttet. Et av de mest velsignede stevner vi har hatt heroppe var dermed slutt, men alle har vi fremdeles velsignede minner fra stevnet.

Nest Herren er vi de kjære søskende i Honningsvåg dypt taknemmelig for deres store offer og arbeide.

Vi minnes stevnet og dere alle med takk til Gud.

La oss fremdeles be med og for hverandre. Tiden herefter er kort.

Broderhilsen
Oskar Gamst.

Fra Volda

(Forts. fra forr. nr.)

Efter skillet fikk man i allfall innbyrdes fred; men den fred som opnåes ved skilsmisse er kun en tredje grads seier, uten ofrer. Første grads opnåes bare ad den «bedre vei» anvist i 1. kor. 12, 31 og kap. 13.

Til 1925 var de frie den eneste disenterforsamling på stedet, og vi hadde god tilslutning. Etter

dette årstall blev det tre: Frelsesarmeen og pinsevennene og de frie på Betel. Her blir i allfall gjort meget for å vinne mennesker, men stedet er forlite til så mange virksomheter ved siden av alt som sorterer under kirken.

I påsketide dette år kom Øxford til Volda som resultatet i mange gode forsetter. Det var som en så begejstret: Dersom disse settes ut i livet blir det paradiset i Volda. Mange våknet op særlig i retning av å fordrage og anerkjenne hverandre individuelt såvel som forsamlingsmessig.

Men ennå er det vanskelig å bli klar over hvor paradiset er.

Det begynte med første grads seier idet mange virkelig rakte brosrhånden til anderledes tenkende; men jeg er stygt redd for at også dette er redusert til tredje grads seier idet erligheten ikke strekker lenger enn til å gi brosrhånd til dem som mener som «Jeg».

Men pinsevennene og de frie som i lengere tid har vært broderlige med hverandre — var visst mest greppet av enhetsstanken, og de fortsatte med fellesmøter fra påske til pinse.

Men formegen enhet er jo heller ikke bra når man endelig skal være delt, og der er nok av dem som understreker desensene, men ikke at: Anden er den samme!

Imidlertid har vi det bra på Betel, og det er sjelden å ha så mange møter gjennom sommerferien som vi har hatt i sommer.

Til vennernes ros gjaldt det sies: Dersom de troende prosentvis var så flinke til å møte op i forsamlingen rundt om vilde der ikke være så megen tomhet bortover som tilfellet er.

I sommerens løp har vi hatt besøk av flere Herrens vidner. Br. Gjøsund med frue og lille sønn var hos oss en månedstid. Det skulde vist være som et ferieophold; men han var dog aktivt i hvert møte, og besøkte småstedene inn imellem. Gjøsund har ikke så liten plass i vennernes hjertet på grunn av den andel han fikk i vekkelsen for noen år siden, da han kom sammen med br. Hedin til 20 årsfesten for virksomheten på Betel. Det var en herlig tid! Så fikk vi besøk av br. Nordquelle og frue, og det var oss en glede å ha dem både i hjemmet og på møtene.

Oskar Halvorsen og redaktør Kaspar kom også på en snar visitt og holdt to møter hvorav det ene var på Betel og det andre på Ebenezer.

I sommerens løp har jeg også besøkt Molde. Et hårdt sted for fri virksomhet. Br. Strømme har slått sig ned der og der er noen få som samles til småmøter. Husk dette sted i eders bønner. Der burde være fast fri virksomhet. Fikk også delta 14 dage i Ålesund sammen med forstander Gunnestad i pinsevennens nye telt. Etter mig kom Halvorsen og Kaspar og de fikk herlige møter. Nordquelle blev også innbudt og stod der en uke med møter hver kveld. Han var meget fornøyd med turen.

Tilslutt vil jeg fortelle om en gledelig overraskelse. En dag som jeg kom inn i min svogers forretning står jeg plutselig ansikt til ansikt med en gammel

kjenning: Det er misjonær Danielson fra Finnland!

Det er sikkert mange som husker ham ifra Torvtagen 7. Han var med på den uforglemmelige avskjedsfest for de 8 misjonærer som reiste til Afrika, og var en av dem. Det er en Gud hengiven broder og vi not meget godt sammen med ham i arbeidet i Afrika. Han var oss også til stor hjelp da vi reiste hjem.

Vi har ikke sett ham siden v. i 1918 tok avskjed med ham i Durban. Han kom hjem til Finnland året etter, og nu er han på Norgesbesøk. Han forkynter et godt budskap. Vennene gjør vel i å motta ham og yde ham støtte på alle måter.

For tiden oppholder han sig i Volda og ellers rundt på Søndermøre.

Venner: Takk Gud og bed for Volda. Evangelister er velkommen når Gud sender dem.

Hilsen i Jesu navn.
Math. Støve.

Den Norske Congo misjon

hadde sitt årsmøte i Oslo i år. Møtene holdtes i Alliansemisjonens lokale St. Olavs plass 4 og det var kommet venner fra alle kanter av Østlandet. Det var venner fra Moss, Drammen, Fredrikstad, Holmsbu, Eidsvoll, Sarpsborg m. fl. steder og lokalet var overfylt av folk.

Første møte var kl. 11 og br. Pape, Oslo ønsket de tilreisende velkommen. Han leste derpå Salm. 84 og ledet i bønn. Flere brødre vidnet om Herren. Br. Syvertsen, Lind, Martinsen, med flere talte og både brødre og søstre vidnet om Gud. Det var et godt møte.

Fellesmiddagen i Lærerinnenens hus var også vellykket og både mat og betjening var god. Det blev holdt flere taler og det var også en velsigned stund hvad det åndelige angår.

På festen kl. 5 var lokalet overfylt. Br. A. Andersens leste et avsnitt av Guds ord og ønsket velkommen til festen. Br. Lind opleste arbeideretningen (som er inntatt annet sted i dette nr.) Dermed var den forretningsmessige del avviklet og pastor E. Wodrup talte fra Mark. 6, 34—43. Han tanstet ved disiplenes syn på at det de hadde var så lite, men fremholdt så hvorledes det lille blev stort når de bare kom til Jesus med det. Det er også slik med oss. Vi synes det vi har er så alt for lite og så gjer vi ingenting. La oss bringe det til Jesus så vil han bruke det.

Br. Gunnar Allbjart, Alb. Christiansens sønn som selv har vært i Kongo leste fra Fil. 1, 15—17 og fortalte om hvordan de første katolske misjonærer gikk frem i Kongo. De tvang sin religion inn på negrene og bare utnyttet dem til sin fordel. Nu i det senere er det kommet misjonærer til Kongo som forkynter Jesus av kjærlighet. En søster fra Strømmen sang en sang og derefter fikk vi bevertning.

Strengemusikken og et brøderkor fra Møllergt. 38 sang og spilte flere sange.

Efter bevertningen var møtet fritt og mange vidnet om Herren. En br. stod op og bad forsamlingen be for sig da han hadde tapt

sin frelsesfryd — da bøide vi våre kne og påkalte Herrens navn. Br. Christiansen blev også båret frem for nådens trone av flere.

G. I.

Fra konferansen i Honningsvåg.

Som bekjentgjort gjennom dette blad, hadde vennene i Finnmark og Troms bestemt konferanse, i forbindelse med stevnet i Honningsvåg sist i august og først i september.

Stevnet begynte lørdag kl. 20 og fortsatte søndag og mandag, og var meget vellykket.

Tirsdag f. m. kl. 9 kom vi sammen til vårt første konferansemøte. Br. Ellertsen innledet med emnet: «Forkynnelsen».

Han nevnte innledningsvis, at det de siste årene hadde vært ganske hefte og tidsels også kraftige angrep, mot den forkynnelsen som vi førte, og lærte. — Ja, at det til og med var gått så langt at det var stemplet som vranglere og villfarelse.

Syntes derfor det var påkrevet å vite hvor man hadde hverandre — det gav en viss trygghetsfølelse.

Det første spm. som blev drøftet var organisasjonen.

Vi blev enige om, at en organisasjon med et overhode her eller der, ikke var etter skriften. Enhver forsamling, stor eller liten, var en selvstendig institusjon på det sted hvor det måtte befinne sig. Dette forhindret dog ikke, å søke å samarbeide med de lokale flokker og vennegrupper innbyrdes, tvertimot. — Man var også opmerksom på, at en adressekalender ikke måtte gjøres likt med en menighets og statsanerkjent protokoll. Det første kunde på sine steder være påkrevet, for ordens skyld.

Men overhodet var og blev KRISTUS. — Enhver flokk burde ordnes som påbudt i Herrens ord med eldste og menighetstjenere. Den bibelske form for å være ordnet.

Man samtalte også ganske inngående om Anders dáp.

Det var sagt i innledelsen at spørsmålet om Anders dáp hadde sin avgjorte plass i forkynnelsen på N. T. grunn. Det burde dog ikke slås fast, at tungene var det avgjorte tegn, eller tegnet for at man var Andsopt. — En kunne være det uten å have talt (i) eller (med) fremmede tunger. (Tungetal kunne fremkomme ad sjelelig vei, uten å være drevet av Guds ånd). Derimot burde nådegavens avgjorte plass i menigheten ikke glemmes. Men både forkynnes og strepes efter.

Den neste sak var: Hvordan kan bedre samarbeide opnås?

Man vilde på ingen måte undervurdere det som var, — men ønsket om å utbygge det ennå bedre var til stede. — Da tilslutningen av eldste og menighetstjenere ikke var stor, (som selvfølgelig må tilskrives de lange og kostbare reiser som det er her nord) og de som var, etter hvert måtte reise, kunde ikke dette emne behandles tilfredsstillende.

En ting, som der måtte legges mere vinn på, var å underrette hverandre om hvor man ferdedes. Dette da særlig for predikantenes vedkommende. Til forsamlinger og venneflokker blev man enige